

І бренність битія, і невимовне чудо...

Світлана Короненко

І бренність битія, і невимовне чудо,
Й безглуздя питія, і божевілля блуду.

Ти можеш все пройти – твоя співоцька карма:
І золоті світи, і праця, що намарне.
Ти маєш бути святим, ти маєш бути вічним,
І вибір твій – летить безглуздо і стоїчно.

Витійствуй ніжний плач. Витійствуй марш залізний!
За доброту пробач, за зло, напевно, пізно!

І золотий ранет, й гірка життєва проза —
Це твій одвічний лет й важке крило із бронзи.
Витійствуй дивний дар, так стихло все у світі,
Це твій гіркий вівтар! Твоя зізда в зеніті!

Не спокушай біду, не жди черствий окраєць,
Хай небеса впадуть, коли душа співає!
Невінчана жона, невінчана дружина –
Поезії струна – надірвана судина.

Поете, не мовчи! Ти все сказати спроможен!
Дзвенить твоя струна розкуто й переможно!